

Буквите – отвореният прозорец към затворения свят

Есе

„Книгата е прозорец към света“ – една мъдра поговорка, съдържаща в себе си отживяна и доказала се във времето истина. Още с раждането си човек е един бял лист, върху който започва да „пише“ своя живот.

Буквите са най-голямото богатство! На тях се учим от малки. Благодарение на тях произнасяме първите си звуци, съставяме първите си думички, а по-късно и изречения. Смятам, че всички трябва да обичаме буквите, защото с тях сме духовно богати. Имаме азбука, която е повод за гордост. Все пак, и ние сме дали нещо на света – буквите, благодарение на които толкова много народи днес могат да четат и пишат.

Народ, съставен от будни, отворени към света хора, е народ, който може да се пребори с трудностите и да надвие всеки! Доказали сме го неведнъж, а и буквите и думите вдъхват сила. Езикът е оръжие - с него можем да отворим много врати, а можем и да затворим още хиляди! Сигурно някой ще запита защо е толкова важно да ценим и познаваме нашата азбука?!

Защото когато прелистваме страниците на някоя книга, попадаме в непознат и интересен свят. Буквите ни водят към необикновени места, разказват за геройства на различни народи, учат ни да различаваме доброто и злото и да намираме смисъл и в най-скучното ежедневие, защото оцветяват и най-сивия ден. Та нима някой може да скучае, когато има наблизко интересна книга?!

Наближава един от най-светлите празници – Денят на славянската писменост и култура. Да се поздравим за празника и да благодарим на светите братя Кирил и Методий за богатството, което ни завещаха – буквите! Неслучайно първокласниците завършват точно на този ден – изминали са краткия път на знанието, но ще продължат да следват магичния буквен свят, за да могат в края на 12. клас да разкажат своята приказка, писана през тези години.

Пишете по страниците на живота така, че един ден да се гордеете с написаното. Аз завършвам 12. клас и прелиствам книгата на живота на нова страница, надявайки се, че там ще разкажа още много вълнуващи истории, а буквите...те остават част от мен, за да ми напомнят колко много път изминах

и колко много път ми предстои да извървя, но за него ще разкажа друг път.
Как ли?! Чрез тях – чрез буквите!

Мелани Методиева, 12б клас